

Pelerinul

Septembrie
2009
Anul II
Nr. 24 (19)

8 pagini

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă

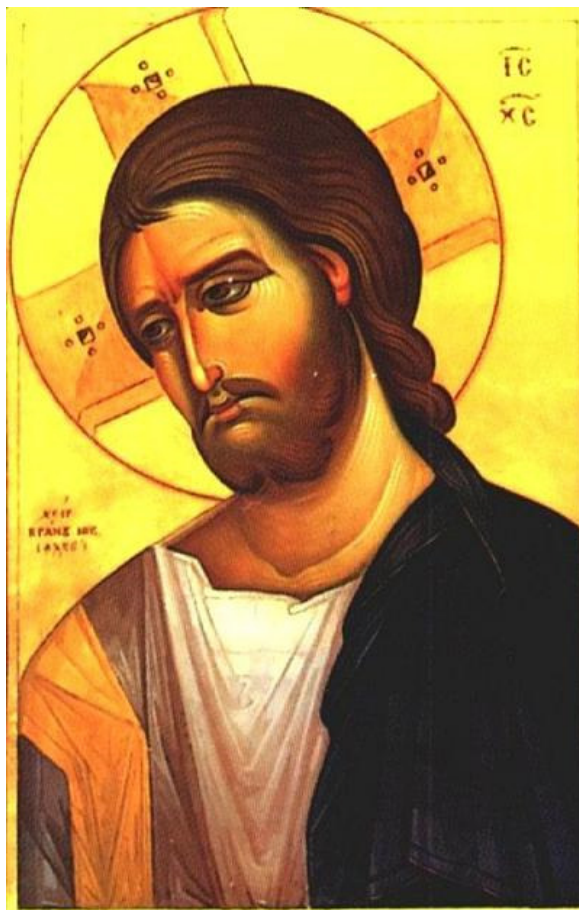
Rugăciunea Sfântului Ioan Gură de Aur (Chrysostom)

Prima rugăciune

Doamne,
Dumnezeul meu, știu că nu sunt vrednic, nici mi se cade, ca să intri sub acoperământul casei sufletului meu, pentru că este deșartă toată și surpată, și nu ai la mine loc cuviincios, ca să-Ți pleci capul; ci pe cum, dintru înălțime pentru noi Te-ai umilit, pleacă-Te și acum la umilința mea. Și pe cum bine ai voit a Te culca în peșteră și în ieslea necuvântatoarelor, așa binevoiește a intra și în ieslea necuvântătorului meu suflet și în spurcatul meu trup.

Și pe cum nu ai socotit a fi lucru nevrednic a intra și a cina împreună cu păcătoșii, în casa lui Simon leprosul, așa binevoiește a intra și în casa sufletului meu celui umilit, al leprosului și păcătosului. Și precum nu ai respins pe păcătoasa, cea asemenea mie, care s-a apropiat și s-a atins de Tine, așa Te îndură și spre mine păcătosul, care mă apropii și mă ating de Tine.

Și precum nu Te-ai scârbit de spurcata și blestemata ei gură, ceea ce Te săruta, așa nu Te scârbi nici de gura mea, și mai spurcată, și mai blestemată,

nici de urâte și necurate buzele mele, și de limba mea cea cu totul necurată. Ci să fie mie cărbunele preasfântului Tău Trup și al scumpului Tău Sânge, spre sfințire și luminare și spre întărirea umilitului meu suflet și a trupului, spre ușurarea greșelilor mele celor multe, spre paza de toată lucrarea diavolească, spre schimbarea și împiedicarea diavolească, spre schimbarea și împiedicarea vicleniei și relei mele deprinderi, spre omorârea patimilor, spre împlinirea poruncilor Tale, spre adăugarea dumnezeiescului Tău har, și spre dobândirea împărăției Tale. Că nu ca un nepăsător mă apropii de Tine, Cristoase Dumnezeule, ci nădăjduind întru bunătatea Ta cea nespusă, și pentru că, stând departe multă vreme de împărtășirea Ta, să nu fiu sfâșiat de lupul cel înțelegător. Pentru aceea mă rog Ție: Precum singur ești

sfânt, Stăpâne, sfințește-mi trupul și sufletul, mintea și inima, măruntaiele și pânțele, și întreg mă înnoiește, și înrădăcinează frica Ta întru măduarele mele, și sfințirea Ta fă-o neștearsă din mine. Și fii mie ajutor și sprijinitor, îndreptând în pace viața mea, învrednicindu-mă și de a sta de-a dreapta Ta, împreună cu Sfinții Tăi. Pentru rugăciunile și mijlocirile preacuratei Maicii Tale, și ale preacuratelor Puteri fără de trup care slujesc Ție, și ale tuturor Sfinților, care din veac bine Ți-au plăcut. Amin.

Din cuprins:

- ❖ Rugăciunea lui Sd. Ioan Gură de Aur - pag. 1
- ❖ Sărbători prăznuite și sfinți prăznuți - pag. 2
- ❖ Îndreptar de viață creștină - pag. 3
- ❖ Evanghelia Duminicii - pag. 4
- ❖ Viața în parohie - pag. 5

- ❖ Plante din Grădina Domnului - pag. 5
- ❖ Din învățăturile Sfinților Părinți - pag. 6
- ❖ Locuri binecuvântate - pag. 7
- ❖ Pagina micului creștin - pag. 8
- ❖ Mărgăritare pentru suflet - pag. 8

Sfinții prăznuiți și sărbători prăznuite

Acoperământul Maicii Domnului

Minunea face parte din acele lecții de viață pe care omul trebuie să le trăiască, mai întâi, pentru a le înțelege iar pentru noi, oamenii secolului XXI, minunea nu mai există. S-a pierdut. De aceea, o căutăm cu înfocare pentru că, însetați de Dumnezeu, căutăm semnele Sale de manifestare în speranța că acolo unde are loc o minune este și Dumnezeu. Nici nu mai putem să înțelegem cum s-a ajuns aici și de ce omul zilelor noastre nu mai este capabil să trăiască în acea atmosferă de har care făcea atât de accesibile și de comune minunile. Pentru a găsi explicațiile acestei stări de fapt trebuie să ne întoarcem în timp, atunci când omul nu era atât de îndepărtat de Dumnezeu iar minunea avea rostul de a întări și nu de a naște credința.

Sărbătoarea de la 1 octombrie, Acoperământul Maicii Domnului, a fost instituită în cinstea unui eveniment minunat care a avut loc la cumpăna dintre primul și al doilea mileniu creștin, în timpul domniei împăratului Leon al VI-lea cel Înțelept (866 - 912). Anul nu este precizat de aghiografi pentru că sărbătoarea nu-și propune să cinstească ziua în care s-a petrecut o minune, ci evenimentul în sine. Astfel, sinaxarul ne spune că în noaptea de sâmbătă spre duminică, pe la orele 4 dimineața, în timpul privegherii de la biserica Vlaherne din Constantinopol, Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos și ucenicul său Epifanie au putut s-o vadă, în timp ce se rugau, pe Maica Domnului înconjurată de îngeri și de sfinți, mijlocind pe lângă Fiul ei pentru întreaga lume pe care o acoperea cu însuși omoforul său. În rugăciunea ei, Fecioara Maria cerea Mântuitorului să asculte cererile tuturor celor ce o cinstesc și să îi ocrotească.

Sfântul Apostol și Evanghelist Luca

Luca, marele Apostol și Evanghelist, era grec de neam, și s-a născut în Antiohia cea mare a Siriei, creștinându-se de tânăr. Moștenitor al înțelepciunii grecești, Sfântul Luca deprinsese și meșteșugul tămăduirii bolilor și s-a dovedit și un iscusit zugrav de icoane. Dar multa lui învățătură l-a ajutat, mai cu seamă, să înțeleagă cuvântul pe care-l propovăduia Hristos, precum și chemările vremii sale către "Dumnezeul cel necunoscut."

În căutarea sa, el s-a făcut ucenicul Sfântului Apostol Pavel, care a fost astfel, "luminătorul" său pe calea Domnului și învățătorul său fără de asemănare. Întalnirea lui cu Pavel a avut loc la Troas, către anul 50. La rândul său, Sfântul Pavel îl alege să-i fie însoțitorul și tovarășul său de lucru la răspândirea Evangheliei, așa cum făcuse cu o ceată întreagă de alți ucenici. Sfântul Luca deveni astfel "doctorul prea iubit" al Apostolului (*Col. 4, 14*), acela care-l însoțea și lua însemnări din călătoriile evanghelice ale dascălului său, iar după arestarea Apostolului, tot el a fost acela care l-a însoțit și în prima lui călătorie la Roma "la judecata Cezarului." Din însemnările lui și din multe alte izvoare, Sfântul Luca ne-a lăsat două cărți din *Noul Testament*, drept mărturisire a credinței sale în Hristos: o *Evanghelie* și *Cartea Faptele Apostolilor*, amândouă închinată "prea alesului Teofil", un înalt dregător al vremii sale, care crezuse în Hristos.

Dupa moartea Apostolului, întâmplată după a doua arestare a lui Pavel la Roma, sub Nero (29 iunie 67), tradiția spune că Sfântul Luca a propovăduit Evanghelia, cu multă însuflețire, în Macedonia și Dalmația, dar mai ales în Grecia, și că el a murit în cetatea Teba, din Beotia Greciei, la adânci bătrâneți, în vârstă de peste 90 de ani, ca unul din acei curați cu inima, care văd pe Dumnezeu din lumea aceasta, binevestind pretutindeni bunătatea, mila și iertarea, în numele Domnului.

Se spune că el, cel dintâi, a zugrăvit icoana Sf. Născătoare de Dumnezeu, ținând în brațe pe Domnul nostru Iisus Hristos, cu meșteșugul zugravilor "în ceară" și că, zugrăvind și alte două icoane la fel, Evanghelistul le-a dus la Maica Domnului, să vadă dacă Îi sunt plăcute, și Sfinția Sa a zis: "Darul Celui născut de Mine să fie cu ele!" Sfântul Luca a mai făcut, de asemenea, și icoanele Sfinților Apostoli Petru și Pavel.

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

Despre Împărăția Cerurilor sau Raiul

Multe și minunate descoperirile ce le-a făcut Dumnezeu aleșilor Săi, cu privire la locașul Său cel sfânt. Voi cita numai câteva din toate aceste descoperiri pentru a avea o idee cât de mică, despre minunățiile ce sunt în cer.

Sfântul Prooroc Isaia, când a văzut mărirea lui Dumnezeu în cer, a strigat: „*vai mie că sunt pierdut! Sunt om cu buze spurcate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Și pe Domnul Savaot L-am văzut cu ochii mei!*” (Isaia 6,5). Daniel, când a văzut zecile de mii de îngerii împrejurul Domnului, a fost bolnav mai multe zile: „*Am privit până când au fost așezate scaune, și S-a așezat Cel vechi de zile; îmbrăcăminte Lui era albă ca zăpada, iar părul capului Său, curat ca lâna; tronul Său, flăcări de foc, roțile lui, foc arzător. Un râu de foc vărsa și ieșea, din el; mii de mii Îi slujea și miliarde stăteau înaintea Lui! Judecătorul S-a așezat și cărările au fost deschise. Și eu, Daniel, am fost istovit de puteri și am căzut bolnav câteva zile. Dar m-am sculat și am avut grijă de lucrurile regelui. Am rămas uimit de cele ce am văzut și n-am putut să le înțeleg*”. (Daniel 7,9-10; 8,27.). Psalmistul David ne învață să privim spre ceruri, spre a cunoaște mai bine desăvârșirea și slava rânduielilor dumnezeiești. „*Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria. Ziua zilei spune cuvântul și noaptea nopții vestește știință. Nu sunt graiuri, nici cuvinte ale căror glasuri să nu se audă. În tot pământul a ieșit vestirea lor, și la marginile lumii cuvintele lor. În soare Și-a pus locașul Său; și El este ca un mire ce iese din cămara sa. Bucura-se-va ca un uriaș, care aleargă drumul lui, de la marginea cerului ieșirea lui, și oprirea lui până la marginea cerului; și nu este nimeni să se ascundă de căldura lui*”. (Psalmul 18(19),1-7).

Având fericirea să vadă lucrurile din ceruri, el s-a umplut de uimire și spune prin cuvinte: „*Cunoscute mi-ai făcut căile vieții; umplea-mă-vei de veselie cu fața Ta, și la dreapta Ta de frumuseți veșnice mă vei satura*”. (Psalmul 15(16),11). Astfel, el a exclamat câteva frumoase cuvinte: este cea mai frumoasă înălțime și este întruparea frumuseții desăvârșite. „*Toate popoarele, bateți din palme, strigați lui*

Dumnezeu cu glas de bucurie. Că Domnul este Preânalt, înfricoșător, Împărat mare peste tot pământul. Supusu-ne-a nouă popoare și neamuri sub picioarele noastre. Alesu-ne-a nouă moștenirea Sa, frumusețea lui Iacov, pe care a iubit-o. Său-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță. Cântați Dumnezeului nostru, cântați; cântați Împăratului nostru, cântați. Că Împărat a tot pământul este Dumnezeu; cântați cu înțelegere. Împărățit-a Dumnezeu peste neamuri, Dumnezeu șade pe tronul cel sfânt al Său.” (Psalmul 46(47)1-8).

Mântuitorul lumii a spus că în casa Tatălui Său sunt multe locuri.

„*Să nu se tulbure inima voastră; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt, iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă găsesc loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi găti loc, iarăși voi veni și vă voi lua la Mine, ca să fiți și voi unde sunt Eu. Părinte, voiesc ca unde sunt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava Mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.*” (Ioan 14,1-3; 17,24.). Sfinții Apostoli Pavel și Ioan, fiind răpiți pe rând în Rai și văzând frumusețile desăvârșite ce sunt acolo, aproape nu știu ce să ne spună. Totuși, Sfântul Apostol Pavel spune că ce a văzut și a auzit acolo, nu-i este îngăduit să le grăiască. „*Dacă trebuie să mă laud, nu-mi este de folos, dar voi veni totuși la vedenii, și la descoperiri de la Domnul. Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani - fie în trup, nu știu; fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe -, a fost răpit unul ca acesta până la al treilea cer. Și-l știu ca pe un astfel de om - fie în trup, fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe - că a fost răpit în Rai și a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască.*” (2Corinteni 12, 1-4).

EVANGHELIA

Cuvânt la Evanghelia Duminicii a XVIII-a după Rusalii (Pescuirea minunată-Luca 5, 1-11)

Toată lumea știe cum se practică pescuitul și mai ales câtă răbdare trebuie să ai pentru a avea *firul întins* de mai multe ori. Pescuitul a fost practicat din cele mai vechi timpuri, fiind o sursă de hrană și apoi de câștig pentru oameni, și este practicat și în zilele noastre, de multe ori ca pe un sport.

Sfânta Scriptură ne vorbește astăzi despre un astfel de episod din viața oamenilor din acele timpuri și ținuturi. Acest episod a primit titlul, de la Părinții Bisericii, de *Pescuirea minunată*. Vreau să vă deslușesc de ce această pescuire a fost atât de minunată.

Minunea nu este numai aceea că mrejele au început să se rupă de la cât pește au prins în ele (v. 6) ci minunea cea *minunată* a fost adeverită câțiva ani mai târziu. Mântuitorul le spune că *de acum*, din acest moment, apostolii vor fi *pescari de oameni* (v. 10). Și ei ce au făcut? Au început să *prindă* în mrejele lor pe toți oamenii. De acum mreaja le era propovăduirea cuvântului despre Iisus Hristos și învierea Lui și a noastră. Și așa se face că doisprezece oameni, cei mai mulți neavând nici Facultăți de Teologie și nici doctorate, au reușit să aducă la credința cea adevărată toată lumea cea de atunci cunoscută, din Spania până în India. Aceasta este minunea pescuirii, ca niște oameni atât de mici să facă niște lucruri atât de mari și să nu credeți că au făcut niște lucruri ieșite din comun și supranaturale, nu, ci au știut să facă din *lucruri mici să pară mari*.

De acum două mii de ani propovăduitorii Scripturii, acești pescari de oameni, nu au încetat să arunce mrejele lor, cât mai *adânc*, chiar și în *marea involburată*. Ei nu s-au gândit la viața lor ci doar la cum pot să se jertfească propovăduirii Cuvântului. La această propovăduire suntem chemați și noi să luăm parte și să continuăm *minunea*. Orice creștin ce are Sfântul Botez, adică Duhul Sfânt, este chemat la misiunea de apostol. Mai trebuie doar să se poarte ca unul dintre apostoli. Cum se purtau apostolii? Sfântul apostol Pavel ne dă exemplul vieții lui spunând: *În osteneală, în închisori, în bătaie peste măsură, la moarte adeseori. De la iudei, de cincisprezece ori am luat patruzeci de lovături de bici fără una. De trei ori am fost bătut cu*

vergi; o dată am fost bătut cu pietre, de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am petrecut în largul mării. În călătorii adeseori, în primejdii de râuri, în primejdii de la tâlhari, în primejdii de la neamul meu, în primejdii de la păgâni; în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații cei mincinoși; În osteneală și în trudă, în privegheri adeseori, în foame și în sete, în posturi de multe ori, în frig și în lipsă de haine. (2 Cor 11, 23-27), toate acestea având un singur motiv: vestirea la cât mai multe popoare *vestea cea bună* a Răscumpărării.

Fiecare dintre noi poate să ajungă un chemat la propovăduire, fie tânăr, fie mai bătrân, neexistând o vârstă pentru aceasta. O simplă Sfântă Cruce făcută cu sinceritate, la începutul lucrului, la trecerea pe lângă o Sfântă Biserică, la intrarea într-o clasă poate să transmită pe lângă mărturisirea credinței și un semn de întrebare. Tot așa și exemplul vieții noastre și al copiilor noștri este unul bun de urmat, iar mai apoi când vom dovedi că noi suntem *vindecați* și că am stat destul să ascultăm *cuvântul pe malul apei* (v.3) vom putea vesti cuvintele Scripturii celor ce au nevoie de ele spre vindecare înțeleptă și viață (In, 5,39).

Aceasta este adevărata minune când poți nu numai să vestești Cuvântul Domnului, dar și când vezi că *sămănătura* dă roadele ei cele bune la timpul potrivit. Însă, singura condiție, este, să nu uităm ploaia harului Duhului Sfânt trimisă de la Tatăl ceresc prin Fiul.

VIAȚA ÎN PAROHIE

ORICE ZI DE SUPĂRARE POATE FI O SĂRBĂTOARE

Uneori pare imposibil să te împotrivești valurilor de încercări și ispite care trebuie să vină („cu neputință este să nu vină smintelile”- Luca 17,1) și care trebuie suportate spre înțeleptire („răbdați spre înțeleptire”- Evrei 12-7). Alteori, deznădejdea pare consolare cu tot ce ne înconjoară, iar lenea sufletească se traduce tot mai adesea cu o indispoziție interioară justificată de vremurile pripite spre nicăieri, dar cu destinația sigură: iadul.

Și ce e de făcut? Ce e de făcut în situația în care un copil, ce părea liniștit și obedient, se refugiază pe neașteptate într-un anturaj în care părinții săi nu l-ar fi văzut vreodată? Ce e de făcut atunci când un accident stupid stinge veselia de odinioară și îngenunchează la meditare silită, la deznădejde, la suferință mereu amplificată de ceea ce se poate zări în ochii celor care se apropie de cel răpus de val?

Sau ce crezi tu, dragul meu cititor, că ar mai fi de făcut în situația în care familii dezorganizate distrug dreptul la viață preținșilor urmași condamnați la a moșteni păcate prea grele pentru sufletele și trupurile lor firave și plâpânde? Și chiar dacă toate par bune și la locul lor, totuși ceva rămâne neîmplinit și frământarea unei neliniști de a afla răspunsuri la întrebări pe care poate nici nu au prins contur crește continuu, iar mâncarea nu mai are gust și apa nu mai ține de sete și rugăciunea care avea atâta dulceață devine și ea o necunoscută, ce e de făcut?

Să dăm slavă lui Dumnezeu din Cer că alege oameni și locuri sfinte de închinare! Să nu ne lăsăm dohovnicii singuri, să nu lăsăm Biserica lui Hristos să moară! Ce simplu și cât de greu uneori! Dar ce contează, dacă leacul amar e vindecător, se merită o muștrare la vreme, o trezire a conștiinței care este o lucrare harică a celor și doar a celor aleși de Dumnezeu care pot face bucurii adevărate oamenilor.

Un mic atelier de reparații este și parohia noastră, un mic spital în care Dumnezeu este Doctorul Suprem cu leac pentru orice suferință și neputință. Aceasta este lauda părintelui duhovnic care se arată mereu rodnică prin recunoașterea din toată ființa a originii Harului bogat.

Așa se face că întregul creuzet de probleme omenești, pe care am vrut să le sintetizez și să le cuprind

în esență, se transformă într-o mană cerească de emoție, de bucurie, de stângăcie nevinovată pentru unii, dar care scaldă biserica în lacrimi și freamăt sfânt când Dumnezeu face ca orice zi pe care ne-a dăruit-o (fie ea și de înrîstare) să fie o mare sărbătoare. E mare sărbătoare ca sufletul să se simtă împăcat cu Cerul întreg, cu oricare din semeni, atunci el are putere să renască, ca Dumnezeu să rezidească templul Duhului Sfânt, trupul omului. Atunci zidirea lui Dumnezeu își recunoaște apartenența și vrea să lupte pentru ea: suntem ai lui Dumnezeu!

Atunci fiecare clipă, zic sfinții părinți, trebuie prețuită și trăită la adevărată ei valoare, pentru că Dumnezeu ne-a hărăzit-o cu toată dragostea. Să și a umplut-o de bucurie. Trebuie doar să avem curajul de a fi fericiți cu Hristos! Îi mulțumim de șansa ce ne-a dat-o, aceea ca mereu cineva să ne amintească mereu de aceste lucruri și de altele mai frumoase și chiar să ne „silească” să mergem până la capăt pe drumul cel bun precum un înger păzitor. Mulțumim!

Plante din Grădina Domnului Aliorul

Denumire științifică:

Euphorbia amygdaloides

Denumirea populară: alior,

buruiiană de friguri, buruiiană de negi, buruiiană de râie măgărească, laptele cânelui, laptele lupului, laur, lăptic, lilinar.

În tradiția populară: plantele bine dezvoltate și înflorite se foloseau în multe sate, pentru vopsitul ouălor în galben sau a firelor și țesăturilor.

Aliorul, dozat cu grija de bătrânele meștere, a avut multe întrebuintări în medicină atât în cea umană cât și veterinară. Latexul plantei se folosea contra pecinginei, negilor și bureților sau pistruiilor.

În zona Branului se puneau în urechi contra durerilor de măsele. Tulpinile florifere se fierbeau și decoctul ajuta la spălarea rănilor și râia. Planta fiartă se pune în legături contra durerilor de cap. Se bea cu apă caldă ca purgativ, iar în hapuri, cu făină de grâu, se lua pentru dureri de stomac. Se fierbe în lapte dulce, ori numai în apă și se dădea contra frigurilor. Era folosit și la dureri reumatice, sau răni pe trupul bolnavilor. Se fierbea aliorul cu apă și cu zeama obținută se spălau, iar cu vrejul se făceau oblojeli la trup. Nu se mai folosește ca plantă medicinală fiind abandonată deoarece s-au descoperit altele cu efecte mai puternice în afecțiunile la care se folosea și care pe deasupra nu mai sunt toxice.

Compoziție chimică: latex, gumă, rășini, uleiuri grase și eterice, tanin, albumină, etc.

Proprietăți: are efecte contra distrugerii micozelor și este foarte util în tratarea eczemelor. Se mai poate folosi de asemenea la tratarea viermilor intestinali și ca revulsiv extern.

Toxicologie! Planta este otrăvitoare așa că se va lua intern cu mare atenție. La ochi poate să producă orbirea. Semintele pot chiar să omoare un om. Se poate folosi la următoarele afecțiuni: negi, pecingine, etc.

Folosire: se utilizează latexul care se aplica local. Se obține din planta proaspătă.

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRIȚI

NE VORBEȘTE PĂRINTELE CLEOPA

CUVÂNT DESPRE RAI

Continuarea din numărul anterior

Și după multe, zice: "Care cuvânt va putea să arate mulțimea dulceții și frumuseții aceleia?... Acolo sunt și neamuri de nenumărate feluri de păsări, care prin floarea aripilor și prin dulcea viersuire a glasurilor, aduc o dulceață negrăită, încât oamenii cei dreپți de acolo se desfătează și se îndulcesc prin toate simțurile: pe unele văzându-le, pe altele auzindu-le". Mai departe zice: "De ești duhovnicesc și cugeți mai mult decât la îndulcirile trupești, urcă-te cu gândul către frumusețile îngerilor și învaț-te roadele dreptății ce sunt în ei. Vezi râurile lui Dumnezeu cele pline de ape, ale căror porniri veselesc cetatea lui Dumnezeu și a căror meșter este singurul Dumnezeu".

Dar, într-adevăr, raiul în care a stat Adam era îndoit. Avea o parte simțită și una gândită, fiindcă în rai erau pomi din care se putea mânca. Ceea ce spune Sfânta Scriptură: pomul cunoștinței binelui și răului, se poate închipui că a fost într-adevăr pom.

Dar de ce-i spune pomul cunoștinței binelui și răului? Știți voi ce înseamnă pomul cunoștinței binelui și răului, din care a mâncat Adam și de ce se cheamă așa? Iată ce spune Sfântul Ioan Gură de Aur despre acest pom: "Pomul cunoștinței binelui și răului din rai se chemă așa pentru că două lucruri mari a arătat el după ce au gustat Eva și Adam dintr-însul: A arătat binele și răul".

A arătat cât de bine era dacă nu mânca din pom, că Adam, care a stat 700 de ani în rai, s-a desfătat acolo de atâtea bunătăți - și de cele simțite și de cele gândite, că auzea și îngerii în ceruri și îi vedea cum îl laudă pe Dumnezeu. Iar atunci când l-a scos afară din atâtea dulceață și frumusețe, a cunoscut cât de bine era dacă nu mâncam din pom. Și iarăși, a cunoscut și răul: "Cât de rău este, și ce mare răutate ne-a ajuns pe noi, fiindcă am mâncat din pom".

Iată ce înseamnă pomul cunoștinței binelui și răului. A cunoscut cât de rău a făcut că a călcat porunca lui Dumnezeu și cât de bine era dacă nu o călca și nu mânca din pom. Așa se tâlcuiește pomul cunoștinței binelui și răului după Sfinții Părinți.

Dar să continuăm despre rai. Marele Vasile spune acolo: "Păsările raiului nu mai mor ca cele de pe pământ și nu mai îmbătrânesc, că sunt pline de Duhul Sfânt. Acolo cele patru stihii care sunt pe pământ: aerul, apa, pământul și cerul, sunt atât de împodobite de Dumnezeu, cum nu se poate vorbi. Cele patru anotimpuri ale anului: primăvara și vara,

toamna și iarna, așa de frumos sunt îmbinate unele cu altele, încât nu se mai satură omul în veacul veacului de a trăi acolo.

Acolo niciodată nu este silă a vânturilor și nepotrivire a anotimpurilor. Acolo nu-i nici prea frig, dar nici prea cald. Nu-i nici prea mare vânt, dar nici să nu fie deloc. Nu-i niciodată acolo ploaie prea multă, dar nici să nu fie. Deci cele patru stihii, cele patru anotimpuri, sunt îmbinate în așa fel, încât provoacă o negrăită plăcere la cele cinci simțuri ale omului.

Gustul. Poamele din rai au atâtea dulceață și atâtea felurime de gusturi, încât omul nu mai poate pofti nimic peste dulceața lor.

Auzul. Cântările de acolo care desfătează nu gustul, ci alt simț al omului, auzul, atâtea frumusețe au, încât o mie de ani se pare un ceas în rai, cum citim și în Mântuirea păcătoșilor.

Pipăitul cel îndoit, înăuntru și în afară, acolo atât frumusețe are și atâtea blândețe în zidiri, încât niciodată spini nu există, lucru aspru nu există, lucru care să te ardă nu există, lucru care să te otrăvească nu există, așa încât pipăirea și cea dinăuntru și cea din afară este fără nici o vătămare.

Mirosul. Atâtea mireasmă a Duhului Sfânt este acolo și florile acelea atâtea mireasmă au, încât nu mai poți să-ți închipui că ar mai exista altceva în lume să miroasă mai frumos ca acelea.

Vederea. Iar vederea se desfătează întru atâtea frumusețe (Gan-Eden, adică vesnică desfătare), încât nu poate omul nici într-un fel să mai cugete că ar putea vedea ceva mai frumos ca acolo.

Se desfătează cele cinci simțuri ale omului de nu pot mai mult. Ai văzut ce spune în Psaltire: Pornirile râurilor veselesc cetatea lui Dumnezeu. Știți voi ce înseamnă pornirile râurilor? Râurile Duhului Sfânt se varsă în rai și veselesc cetatea lui Dumnezeu - raiul și sufletele -, încât nu poate omul să spună cu limba asta de țărână ce mângâiere a Duhului Sfânt vine acolo.

Pornirile râurilor, pornirile darului Duhului Sfânt care se varsă în rai, atât veselesc inima și mintea omului, încât el nu mai poate cugeta, nici cu inima, nici cu mintea, nimic mai presus decât acele mângâieri ale darului Duhului Sfânt. Raiul este și simțitor, ca omul să poată gusta și cu trupul și cu vederea dulcelele lui; și gânditor, pentru că sufletul omului acolo nu este împiedicat să vadă cerul sau dăntuirile arhanghelilor și ale îngerilor sau să audă cântările din cer. Între partea văzută și cea nevăzută este mare legătură. În rai Dumnezeu a spus lui Adam să lucreze raiul și să-l păzească. Dar știți ce lucrare era aceea? Era lucrarea rugăciunii și păzirea minții. Raiul cel cuvântător din sufletul lui! A lucra raiul este totdeauna a fi în rugăciune neconținută cu Dumnezeu, asemenea cu îngerii, căci Adam îi auzea rugându-se și cântând lui Dumnezeu; iar a-l păzi este de a-și păzi mintea, să nu alunece cumva spre gândire împotriva lui Dumnezeu.

Închei aici prin cuvintele Sfântului Vasile cel Mare: "Învaț-te, omule, ca din niște învățături ca acestea să vii întru înțelegerea Raiului și să ajungi la zorile dinaintea luminii, unde răsare lumina cunoștinței și unde raiul desfătării s-a sădit". Amin.

LOCURI BINECUVÂNTATE...**Schitul Sub Piatră**

Schitul Sub Piatră este înscris pe Lista Monumentelor Istorice ale județului Alba, elaborată de Ministerul Culturii și Cultelor din România în anul 2004.

Numele de Sub Piatră vine de la locul unde este așezat satul, sub piatra Bedeleului, platou calcaros ce se termină în partea nord-vestică cu un abrupt spectaculos. Aici, în lungul Văii Morilor sunt înșirate cele 60 de case ale satului. Aparține comunei [Sălciua](#) pe cursul mijlociu al Arieșului. Sub Piatră se află la 13 km est de Baia de Arieș și 35 km vest de Turda.

Valea Morilor este scurtă și apare pe gura gigantică a

peșterii [Huda lui Papară](#). După un traseu plin de repezișuri și cascade ce se varsă în Arieș după numai 4 km, coborând o diferență de nivel de 260 m. Panta mare de coborâre a favorizat construirea morilor de apă. Au fost identificate urmele a 12 astfel de mori, dar din păcate în 2005 mai exista doar una cu funcționare intermitentă.

Protejată de pereți de stâncă, Valea Morilor a adăpostit omul încă din cele mai vechi timpuri. Au fost găsite urme concludente din paleolitic iar din epoca bronzului s-a găsit un celt de bronz care este o armă sau unealtă asemănătoare unui topor. Cel descoperit în Huda lui Papară are corpul masiv, trapezoidal, lama fiind lătită și având tăișul asimetric, datorită probabil uzurii funcționale. Având în vedere contextul descoperirii, celtul de la Hudă poate fi considerat drept o depunere cu caracter votiv, el încadrându-se astfel în categoria binecunoscută a ofrandelor din peșteri. De 4000 de ani acest sat este locuit fără întrerupere. Dacii din neamul Apulilor, amestecați apoi cu romanii atrași de aurul din zonă au supraviețuit până azi neamestecați cu alte popoare. Muntele și pădurea i-a apărut de popoarele migratoare care au bântuit văile mari ale Ardealului mai bine de 700 de ani.

După 1300 în fața Hudei se ridică o bisericuță de lemn menită să-i protejeze pe săteni de duhurile rele din peșteră, care "provocau adesea viituri pe vale". Deși a fost arsă de tătari, dărmată, dinamitată de armata imperială, bisericuța a fost mereu refăcută pe aceiași temelii.

Biserica se pare că a fost construită în jurului anului 1400, aici ducându-și viața câțiva pustnici, dornici de o trăire aleasă, în liniște și singurătate. Se spune că un bătrânel care locuia lângă peștera din apropiere, numită Huda lui Papară, făcea pentru drumeți papară, de unde și toponimia. În secolul al XVIII-lea, când vântul Uniației a suflat puternic în Ardeal, a fost distrusă și biserica de Sub Piatră, însă credincioșii locului au construit alta în același loc, în anul 1779.

Într-o vedenie a sa din anul 1989, părintele Arsenie Praja a văzut că aici se va construi o nouă mănăstire de maici, iar atunci când se va termina se va petrece și o minune, prin descoperirea moaștelor unor sfinți.

În 1992 se construiește alături o biserică nouă și un schit de călugărițe ortodoxe "Sfânta Paraschiva". În incinta mănăstirii se află veșmintele sfintei și două icoane foarte vechi. Aproape de mănăstire, jos pe vale, lângă Huda lui Papară se află un bogat izvor considerat tămăduitor.

În prezent, aici sunt 18 viețuitoare, duhovnic le este maicilor părintele Nectarie Apostol, iar stareță, maica Semfora Ștefan.

Veniturile miciei așezări monahale din munte sunt foarte reduse, vara maicile merg cu vitele pe pășunile din jur și se străduiesc să obțină folos din lucrul mâinilor lor, prin vinderea veșmintelor bisericești pe care le croiesc și le brodează aici. Pentru că locul este foarte frumos, iar rugăciunea făcută aici pare mai aproape de cer, periodic vin studenți și pelerini de toate vârstele care se bucură și de cuvintele folositoare ale părinților de pretutindeni care vin aici după veșminte.

Oricine merge este bine primit, însă nu sunt locuri de cazare decât foarte puține.

În împrejurimile mănăstirii se află: Rezervația naturală [Peștera Poarta Zmeilor](#), Rezervația naturală [Peștera Huda lui Papară](#), Rezervația naturală [Vânățările Ponorului](#) și Rezervația naturală [Cascada Șipote](#).

Pagina micului creștin

Cine-i Drept înaintea lui Dumnezeu ?

Demult, un om l-a întrebat pe un bătrân călugăr:

- Părinte, cine-i drept înaintea lui Dumnezeu? Am auzit povestindu-

se despre o mare minune: un om care putea să zboare, să se înalțe singur în văzduh. Este acesta semn că-i drept înaintea lui Dumnezeu, asemenea sfinților?

- Nu, fiule, nici vorbă?

- Dar am auzit povestindu-se și despre un om ce putea să meargă pe apă. Este acesta drept înaintea lui Dumnezeu?

- Nici acesta?

- Dar atunci, cine este drept?

- Este cel ce-și duce viața liniștit, în credință și în frică de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca noi să zburăm, atunci ne-ar fi dat aripi. Rostul nostru este de a fi buni creștini. Pentru a fi sfânt nu trebuie să te înalți în văzduh cu trupul; doar sufletul să ți se înalțe spre cer prin rugăciuni și fapte bune. Nici nu trebuie să mergi pe ape; dar sufletul tău să rămână mereu deasupra păcatelor și să nu se afunde în ele. Doar așa, cu un suflet curat poți avea o viață curată. Doar așa, te poți chema bun creștin și poți spera în mântuire. Cel cu inima curată se va cunoaște, astfel, după viața sa liniștită și după traiul cumpătat. Acela este om drept și înaintea oamenilor, și înaintea lui Dumnezeu.

Mărgăritare pentru suflet...

DARUL IERTĂRII

Alexandru Săplăcan

Atâția ani am irosit
În patimi și deșertăciuni,
Cu gândul rău Te-am răstignit,
Din spini Ți-am împletit cununi.

Atunci pe nume m-ai chemat
Și Ți-ai adus Doamne aminte
Că rămăsese de salvat
O oaie rătăcită-n munte.

Lumină ochilor mi-ai dat
Când m-ai văzut în neputință,
Cuprins de greul meu păcat
Bolnav și fără de credință.

Iertarea Tu mi-ai dăruit
Și mii și mii de bucurii,
În rugăciune am simțit
Puterea Sfintei Liturghii.

Mi-ai Picurat în inimă atunci
Dulceața sfântului cuvânt,
Și calea dreptelor porunci
Mi-ai luminat-o pe pământ.

În zilele de priveghere,
Am înțeles cu prisosință
Că veșnic ești o mângâiere
Și-ntorci pe om la pocăință.

Acum ridic privirea-n sus
Din inimă să-Ți mulțumesc
Mântuitorule Iisus
Și Fiu al Tatălui Ceresc.

“Ți cinstim pe sfinți, imitându-i.”
Sfântul Ioan Gură de Aur

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți
contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3

e-mail: revistapelerinul@yahoo.com

Telefon: 0762357203; 0728179693;

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul
studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează tuturor
oamenilor credincioși, cu inimă bună.

Conținutul articolelor este realizat de:

Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă, Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu,
Olimpia Burian, Mirela Stanciu